

HÃY KÝ THÁC ĐƯỜNG ĐỜI CHO CHÚA, NGƯỜI SẼ RA TAY!

Hồng Ân THIÊN CHÚA cùng với chọn lựa của con người: đó là Ơn Gọi tận hiến. Mỗi Ơn Gọi trải qua tiến trình cầu nguyện liên li và đạt đến mức độ trưởng thành nhân bản. Ơn Gọi tận hiến được nhân-cách-hóa bằng phương thức đặc thù tùy theo phong độ của từng người: mỗi người được kêu gọi đích danh. Mỗi Ơn Gọi là một câu chuyện tình yêu hy-hữu. Sau đây là con đường Ơn Gọi của một nữ tu người Ý dòng Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm do chính Chị kể lại.

Câu chuyện Ơn Gọi của con có thể đồng hóa với dụ ngôn Con chiên lạc (Luca 15,4-7). Chỉ có sự khác biệt duy nhất là không những con tự ý lìa xa đàn chiên mà còn vô tình tiến đến bờ vực thẳm và lao đầu xuống, nếu không có sự can thiệp diệu kỳ của Hiền Mẫu MARIA Thiên Quốc.

Cho đến năm 21 tuổi, con trải qua quãng đời an lành hạnh phúc. Con là công-chúa-cưng của Ba, là tiểu-quản-gia của Má, là sinh viên gương mẫu của các giáo sư và là kẻ hoạt náo giúp vui cho các lễ hội giữa bạn bè. Thế nhưng mọi sự đảo lộn hết khi con đính hôn. Cuộc đính hôn gặp cản trở ngay từ bước đầu, gieo rắc chia rẽ và tạo bầu khí bất hòa trong gia đình. Thế là đau khổ đi vào cuộc đời con khiến con nổi loạn, đâm ra nói dối và tìm các thỏa hiệp dàn xếp. Sau cùng, con đánh mất Đức Tin.

Từ một "thiên thần" của gia đình con biến thành "con rắn dữ" sẵn sàng phun "nọc độc" cho bất cứ ai dám mon men đến gần! Con cảm thấy bất hạnh và xem mọi người như kẻ thù, kể cả THIÊN CHÚA.

Một ngày, con vào phòng đóng kín cửa lại rồi khóc. Con cầm trong tay bức tượng nhỏ Đức Chúa GIÊSU với dụng ý đập vỡ tan tành. Con thưa với Chúa:

- Chúa không hiện hữu và nếu có thì Chúa không hề chăm sóc con .. nên con oán hận Chúa!

Nói xong câu ấy, con bật lên khóc nức nở, khóc như mưa! Con siết chặt bức tượng nhỏ Đức Chúa GIÊSU vào ngực, rồi đặt lại chỗ cũ.

Chỉ sau này ... vâng, chỉ mãi sau này, con mới hiểu rằng, không những Chúa yêu thương con mà còn yêu thương cách đặc biệt khi Người cho phép mọi sự xảy đến khiến con phải đau khổ. Chỉ bằng phương cách ấy Người mới tách con ra khỏi mọi sự và mọi người để con hoàn toàn thuộc về Người và mãi mãi thuộc về Người ..

Thời gian trôi qua và bầu khí gia đình mỗi ngày một căng thẳng thêm đến độ con quyết định dọn đi sống nơi khác. Con trình bày thẳng với Ba con. Quyết định quá đột ngột làm Ba con bị "cú sốc đứng tim". Ba con thoát chết nhưng sau tai nạn ấy, con không dám động đến chuyện ra ở riêng nữa. Sau đó, lần đầu tiên, con mừng sinh nhật bên ngoài mái ấm. Trở về nhà, con báo cho Má biết con đã dọn vali ra ở riêng. Đáp lời con, Má thông báo cho con hay: Má vừa khám phá ra chứng ung thư ác tính và phải vào nhà thương ngay.

Con như người mất hồn .. Từ cú đứng tim của Ba sang chứng ung thư ác tính của Má chỉ vòn vẹn trong vòng 3 tháng! Lễ Phục Sinh cùng năm đó Má con bày tỏ ước muốn hành hương Thánh Địa. Ban đầu con quyết liệt từ chối nhưng rồi lại chấp thuận cùng đi với gia đình.

Ngày nay, khi hồi tưởng chuyến hành hương ấy, con hết lòng tri ân THIÊN CHÚA. Chuyến hành hương khai mào cho cuộc sống lại của linh hồn con. Đoàn hành hương gồm khoảng 50 người, trong đó các Linh Mục và nữ tu mặc áo màu xám nhẹ xanh da trời. Đó là cuộc gặp gỡ và tiếp xúc đầu tiên của con với các tu sĩ Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm. Chính Đức Mẹ MARIA đã dùng các vị tận hiến này để đánh tan giá lạnh và hận thù chất chứa trong lòng con .. Con cảm thấy thật ân hận về tội lỗi con phạm mất lòng Chúa và gây đau khổ cho tha nhân. Con quyết định đi xưng tội nơi Đền Thờ Mẹ Thánh.

Sau chuyến hành hương phúc lành ấy, con quyết định thay đổi lối sống. Nhưng bằng cách nào đây? Con đã ngập lặn trong bóng tối quá lâu, giờ đây ánh sáng mặt trời biến mất! May mắn thay, một nữ tu khuyên con gặp và nói chuyện với một Linh Mục. Con làm theo lời khuyên của Chị và vị Linh Mục trở thành Cha Linh Hướng của con. Con thành tâm thống hối trở về cùng Tình Yêu THIÊN CHÚA.

Một thời gian sau, con được hồng phúc hành hương Fatima. Trong tinh lặng của nơi chốn thánh thiêng, cùng với các buổi lần hạt Mân Côi chung và khi suy niệm lời Đức Mẹ nhắn nhủ ba trẻ chăn chiên "Cầu nguyện và làm việc đền tội" bỗng như thực hiện trong con lời Kinh Thánh nơi Sách Tiên Tri Hô-Sê:

- Bởi thế, này Ta sẽ quyến rũ nó, đưa nó vào sa mạc, để cùng nó thổ lộ tâm tình (2,16).

Lời đó như tấm màn che được kéo khỏi đôi mắt khiến con trông thấy rõ ràng cuộc sống của con khi so sánh với cuộc sống của ba trẻ chăn chiên Fatima. Ba trẻ mặc dầu tuổi còn nhỏ, nhưng tâm hồn ngây thơ trong trắng đã mau mắn đáp lời kêu gọi của Đức Mẹ:

- Làm việc đền tội, hy sinh, chấp nhận đau khổ vì Tình Yêu THIÊN CHÚA và Đức Mẹ MARIA để cứu rỗi các linh hồn.

Còn con, con đã làm hoen ố linh hồn con với tội lỗi! Vậy con còn chờ đợi gì mà không đền bù tội lỗi, yêu mến THIÊN CHÚA và tha nhân?

Sau lần hành hương Fatima, con quyết định lần hạt Mân Côi mỗi ngày và thay đổi cách ăn mặc. Con lột bỏ mọi thứ nữ trang xa xỉ và ăn mặc đơn sơ giản dị. Con giới hạn các buổi đi chơi với bạn bè và tránh hẳn việc đến các nơi đàn ca nhảy nhót .. Bao nhiêu đó chưa đủ, đến phiên Cha Linh Hưởng gợi ý cho con chọn nếp sống tu dòng.

Thế nhưng, nguyên ý tưởng Tu Viện đủ làm con hoảng sợ. Đối với con, tu viện giống cái nhà tù! Vậy thì làm sao con có thể sống trong Tu Viện???

Nhưng rồi cuối cùng con cũng làm một cuộc thử nghiệm. Con dọn đồ và xách vali đến xin trọ một thời gian - gọi là để tra cứu - nơi Tu Viện các Nữ tu Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm. Tuần lễ đầu con hoàn toàn khép kín trong phòng riêng. Sang tuần thứ hai con mới tham dự vào cuộc sống Cộng Đoàn. Con bắt đầu đọc Cuốn Tự Thuật của thánh nữ Marguerite-Marie Alacoque (1647-1690) trong nhà nguyện có đặt Mình Thánh Đức Chúa GIÊSU. Lời Đức Chúa GIÊSU phán với thánh nữ khiến con hiểu rằng có một TÌNH YÊU vô biên rộng lớn gấp muôn vạn lần thứ tình yêu nhỏ bé mà một thọ tạo có thể cảm nghiệm được. Đó là TÌNH YÊU vĩnh cửu mà linh hồn con hằng khao khát. Thời gian trọ trong Tu Viện kéo dài 3 tháng.

Trở về nhà, con bắt đầu nhung nhớ bầu khí thánh thiêng và cuộc sống huynh đệ của Tu Viện .. Ngày 22-5, lễ kính thánh nữ Rita thành Cascia (1381-1457) và cũng là lễ bốn mạng của con, các Nữ Tu mời con đến mừng lễ chung với Các Chị. Con nhận lời và dự định chỉ ở lại Cộng Đoàn khoảng 2 ngày. Nào ngờ, con ở lại Cộng Đoàn mãi mãi.

Con chào đời ngày 8-1 cùng ngày sinh với thánh Massimiliano-Maria Kolbe (1894-1941). Con chết cho đời ngày 14-8 cũng cùng ngày tử với thánh nhân. Từ nay con thuộc về đại gia đình Phan-Sinh Đức Mẹ Vô Nhiễm để được tái sinh nơi cung lòng của Đấng được ca tụng là "Không hề dính vết bợn nhơ" (Tota Pulchra es, MARIA). Thật thế, con bắt đầu một cuộc sống mới.

... "Cứ tin tưởng vào Chúa và làm điều thiện, thì sẽ được ở trong đất nước và sống yên hàn. Hãy lấy Chúa làm niềm vui của bạn, Người sẽ cho được phi chí toại lòng. Hãy ký thác đường đời cho Chúa, tin tưởng vào Người, Người sẽ ra tay. Chính nghĩa bạn, Chúa sẽ làm rực rỡ tựa bình minh, công lý bạn, Người sẽ cho huy hoàng như chính ngọ. Hãy lặng thinh trước mặt Chúa và đợi trông Người. Bạn chẳng nên nổi giận với kẻ được thành công hay với người xào trá .. Chúa giúp con người bước đi vững chãi, ưa chuộng đường lối họ đi theo. Dù họ có vấp cũng không ngã gục, bởi vì đã có Chúa cầm tay. Từ nhỏ đại tới nay con già cả, chưa thấy người công chính bị bỏ rơi, hoặc dòng giống phải ăn mày thiên hạ. Ngày ngày họ thông cảm và cho mượn cho vay, dòng giống mai sau hưởng phúc lành. Hãy làm lành lánh dữ, bạn sẽ được một nơi ở muôn đời. Bởi vì Chúa yêu thích điều chính trực, chẳng bỏ rơi những bậc hiền trung" (Thánh Vịnh 37(36),3-7/23-28).

("Il Settimanale di Padre Pio", 3 Giugno 2007, n.22, Anno VI, trang 20-23)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt